

متن پرسش

با سلام خدمت استاد: در خصوص سوال ۳۸۹۹۰ دوباره مزاحم اوقات شدم. ابیات مربوط به غزل ۱۲۹۹ دیوان شمس بود، جناب مولانا مثل حضرتعالی در همه آثارشان و علی الخصوص این غزل اهتمام به آسیب شناسی فکر بشریت دارند و چندین نوع دروغ که در جوامع و فکر جمعی بشر جاانداخته شده اشاره دارند، بعضی از دروغ ها دارای مکتب هم شده اند و ناقص بینی خود توجیه می کنند مثلا در بیت دوم می فرماید: گویند چون ز دور زمانه برون شدیم، زان سو روان نباشد این جان ما... بعدا می فرماید... اینم یک دروغ است. این بیت در مقابل تفکر فرگشتی که گمان می کنند هرچیز در قاموس درک ایشان توجیه دارد قابل استفاده است، با توجه به نگاه فرا زمانی که در عهد ایشان فرگشت نبود ولی ایشان زمینه این دروغ را شناسایی کرده و بیان کرده. دیگر ابیاتم به این منوال اشاره به یک مکتب ناقص بشری است. با برهان شعری مولانایی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ان شاءالله که در این مسیر در نشان دادن توهماتی که بشر گرفتار آن شده، هرچه بیشتر موفق و موفق تر باشید.